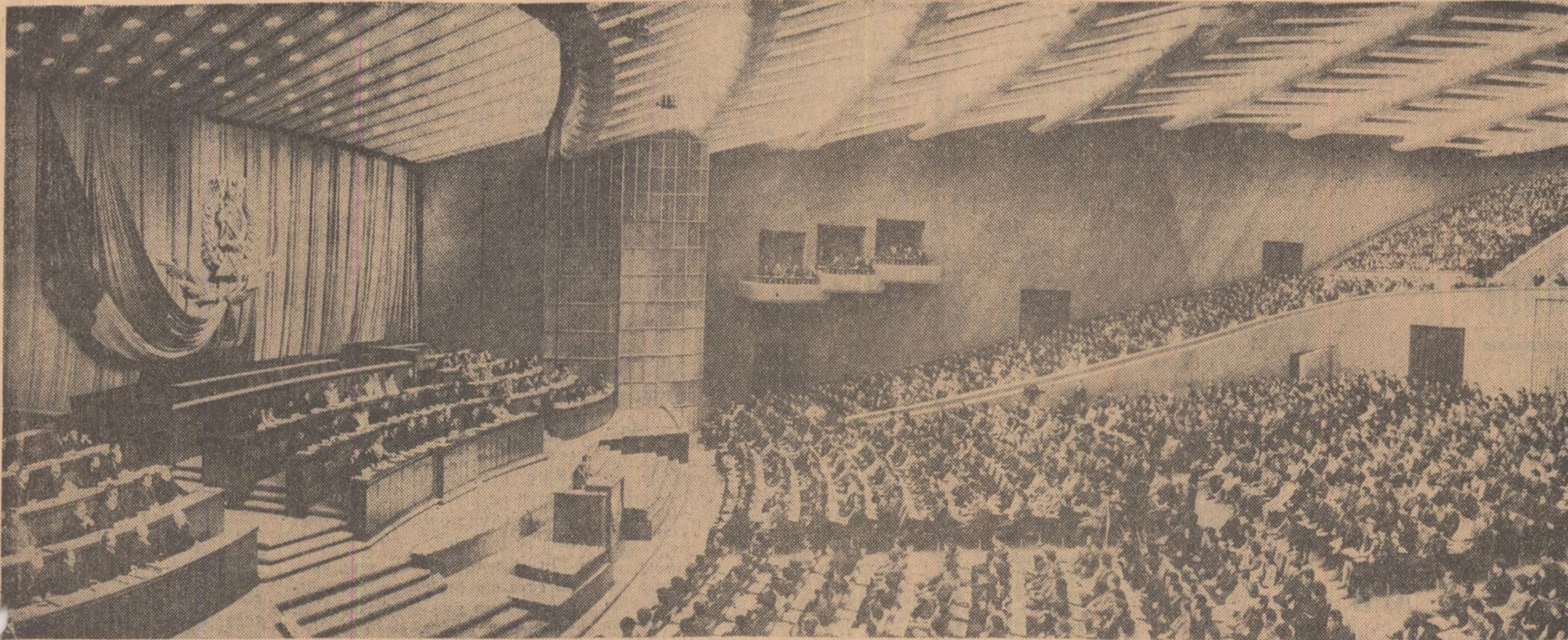

GAZETA ÎNVĂȚĂMÎNTULUI

Anul XVIII
Nr. 843
Vineri 25 martie
1966
4 pag. 25 bani

EDITATĂ DE MINISTERUL ÎNVĂȚĂMÎNTULUI ȘI COMITETUL UNIUNII SINDICATELOR DIN ÎNVĂȚĂMÎNT ȘI CULTURĂ

Aspect din timpul lucrărilor celui de-al VIII-lea Congres al U.T.C.

CONGRESUL AL VIII-LEA AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

Miercuri, 23 martie, s-au des-
chis la București lucrările celui
de-al VIII-lea Congres al Uniunii
Tineretului Comunist.

Marea sală a Palatului Repu-
blicii a reunit în această zi, în
tr-o atmosferă de entuziasm tin-
neresc, pe delegații celor 2.250.000
de membri ai Uniunii Tineretului
Comunist. Cei 2.000 de delegați
ai organizațiilor U.T.C. din în-
treaga țară — muncitori, lucră-
tori ai ogoarelor, ingineri, teh-
nicieni, studenți, elevi, militari,
învățători și profesori, cercetă-
tori științifici, oameni de artă —
au adus cu ei frezământul muncii
însușite a tineretului patriei
noastre care, condus de partid,
contribuie cu elan, alături de în-
treaga popor la înflorirea Româ-
niei socialiste.

Înainte de începerea lucrărilor,
în sală răsună cîntecul înflăcărat
închinat partidului, vieții noi a
țării noastre.

La Congres participă numeroși
invitați — membri ai C.C. al
P.C.R., ai Consiliului de Stat și
ai guvernului, conducători de
instituții centrale și organizații
obștești, vechi militanți ai parti-
dului, activiști de partid și de
stat, oameni de știință și cultură,
tineri din toate sectoarele de ac-
tivate, ziaristi români și străini.

Sînt prezenți membrii delega-
țiilor a peste 40 de organizații
de tineret de peste hotare.

Ora 9. Întreaga asistență în-
tîmpină cu puternice aplauze și
urale pe tovarășii Nicolae Ceauș-
escu, Chivu Stoica, Ion Gheor-
ge Maurer, Gheorghe Apostol,
Alexandru Bîrlădeanu, Emil Bod-
naraș, Petre Borilă, Constantin
Drăgan, Alexandru Drăghici,
Paul Niculescu-Mizil, Gheorghe
Rădulescu, Leonte Răutu, Leontin
Sălăjan, Ștefan Voitec și alți con-
ducători de partid și de stat, care
iau loc în loja din dreapta prezi-
diului.

În loja din stînga iau loc șefii
delegațiilor organizațiilor de tin-
eret de peste hotare.

Primul secretar al Comitetului
Central al Uniunii Tineretului
Comunist, Petru Enache, rostește
cuvîntul de deschidere.

„Congresul nostru — a spus
vorbitorul — merită să face bilan-
țul activității organizației în
ultimii șase ani și a chibzui a-
supra măsurilor ce trebuie luate
pentru îndeplinirea sarcinilor
noastre viitoare, constituie un e-
veniment de mare însemnătate
în viața tinerii generații a țării.

Declar deschise lucrările Con-
gresului și adresează un călduros

salut tuturor delegaților și invi-
taților care iau parte la Congres.

Exprimînd cele mai profunde
sentimente de dragoste față de
Partidul Comunist Român, pă-
rintele și conducătorul nostru iu-
bit, permiteți-mi ca în numele
dumneavoastră — al utecișilor
delegați și invitați la Congres —
să salutăm cu deosebită bucurie și
recunoștință prezența în mijlo-
cul nostru a membrilor Comite-
tului Central, al Comitetului Ex-
ecutiv și Secretariatului Comi-
tetului Central în frunte cu se-
cretarul general al Comitetului
Central al Partidului Comuni-
st Român, tovarășul Nicolae
Ceaușescu.

Salutăm, de asemenea, cu pro-
fundă simțămînt prezența la Congres
a membrilor Consiliului de Stat
și ai Consiliului de Miniștri.

Adresăm un căld salut con-
ducătorilor organizațiilor de masă,
vechilor militanți ai partidului,
activiștilor de partid și de stat,
oamenilor de știință și cultură
care iau parte la lucrările Con-
gresului.

Noi vedem în această largă
participare a personalităților de
frunte ale țării la lucrările Con-
gresului, aprecierea și dragostea
de care se bucură Uniunea Tine-
retului Comunist, întregul tineret
din partea partidului și statului,
din partea tuturor celor care se
ocupă de creșterea și formarea
tinerii generații a patriei.

În mijlocul nostru se găsesc
oaspeți dragi de peste hotare,
reprezentanți ai organizațiilor de
tineret prietene. Îngăduiți-mi ca
în numele dumneavoastră să-i
salutăm cu căldură.

Prezența la Congres a stîm-
pilor noștri oaspeți de peste
hotare este pentru noi o mărtu-
rie a sentimentelor de prietenie
care s-au statornicit și se dezvoltă
continuă între organizațiile și
tineretul țărilor noastre, a soli-
darității mișcării revoluționare și
democratice a tineretului lumii.

Tuturor oaspeților de peste
hotare le aducem calde mul-
țumiri pentru participarea lor la
Congresul nostru.

Delegații aleg apoi în unani-
mitate prezidiul și celelalte or-
gane de lucru.

Congresul a adoptat în unani-
mitate următoarea ordine de zi:
1. Raportul Comitetului Cen-
tral al U.T.C. cu privire la acti-
vitatea Uniunii Tineretului Co-
munist în perioada dintre Con-
gresul al VII-lea și Congresul al
VIII-lea ale U.T.C. și sarcinile ce

revin Uniunii Tineretului Comuni-
st pe baza hotărîrilor celui
de-al IX-lea Congres al Partidu-
lui Comunist Român.

2. Raportul Comisiei Centrale
de Revizie.

3. Raportul cu privire la pro-
iectul Statutului Uniunii Tine-
retului Comunist.

4. Alegerea Comitetului Cen-
tral al Uniunii Tineretului Co-
munist și a Comisiei Centrale de
Revizie.

Primul cu îndelungă și puterni-
ce aplauze, a luat cuvîntul tova-
rășul Nicolae Ceaușescu, care a
adus Congresului salutul Comite-
tului Central al Partidului Co-
munist Român. Cuvîntarea se-
cretarului general al C.C. al
P.C.R. a fost subliniată în repe-
tate rînduri cu aplauze îndelungi,
cu ovăli entuziaste.

La primul punct al ordinii de
zi, tovarășul Petru Enache, prim-
secretar al C.C. al U.T.C., a pre-
zentat raportul Comitetului Cen-
tral al U.T.C.

În continuarea lucrărilor, dele-
gații au aprobat o hotărîre, propu-
să în Raportul C.C. al U.T.C.
prin care prezentul Congres al
Uniunii Tineretului Comunist să
se numereze Congresul al
VIII-lea al U.T.C. Hotărîrea a
fost votată în unanimitate într-o
atmosferă de viu entuziasm.

La cel de-al doilea punct al
ordinii de zi, Maria Apostol,
președintele Comisiei Centrale
de Revizie, a prezentat Raportul
acestei comisii.

Au început apoi discuții la am-
bele rapoarte prezentate.

În ultima parte a ședinței de
dimineață au luat cuvîntul dele-

gații organizațiilor regionale
U.T.C. Dan Marțian (oraș Bucu-
rești), Ioan Dordea (Hunedoara),
Mihai Vasile (Suceava), Constan-
tin Proteasa (Argeș), Ioan Popa
(oraș București) și Ioan State
(Brașov).

În ședința de după-amiază, la
reluarea lucrărilor, a fost prezen-
tat raportul Comisiei de valida-
re, care a fost aprobat de Con-
gres.

Din Raport, prezentat de Gri-
gore Gheorghe-Bacău, a reieșit că,
în condițiile reprezentării a 1.100
de membri ai U.T.C. de către un
delegat, la actualul Congres par-
ticipă cu 514 delegați mai mult
decît la precedentul Congres, ceea
ce reflectă creșterea numărului
membrilor organizației revoluțio-
nare de tineret din țara noastră.

Pentru contribuția deosebită pe
care au adus-o la înfăptuirea o-
peret de construire a socialismu-
lui, 286 de delegați au fost distin-
și cu ordine și medali ale Re-
publicii Socialiste România. De
asemenea, 8 delegați sînt depu-
tați în forul suprem al țării, Ma-
rea Adunare Națională, 178 în
sfaturile populare, iar 318 dele-
gați au fost distinși cu „Diploma
de onoare” a C.C. al U.T.C.

Din totalul delegaților, 269 au
absolvit sau urmează însușite de
învățămînt superior, 798 sînt ab-
solvenți sau urmează cursurile li-
ceelor, școlilor tehnice și pedago-
gice, iar 682 sînt absolvenți ai
școlilor profesionale.

Exprimînd frăția dintre tinerii
români și cei de alte naționali-
ități, strîns uniți în marea fami-
lie a României socialiste, la
Congres participă 1.752 tineri ro-

mâni, 182 maghiari, 50 germani
și 16 de alte naționalități.

Componența Congresului — s-a
subliniat în încheiere în Raport
— ilustrează caracterul larg al
organizației noastre, precum și
faptul că la lucrările sale partici-
pă cei mai merituoși uteciști,
frunțași în munca profesională,
la învățatură și în activitatea
obștească și care se bucură de
prestigiu în rîndurile fineretu-
lui.

Au luat apoi cuvîntul: Andrei
Dobrică (Dobrogea), Nicoleta Mo-
rar (Cluj), Ivan Augustin (Cri-
șana), Ilie Lepădat (București),
Ion Duțu (Ploiești), Constantin
Pitiș (Iasi), Maria Grădinaru
(Bacău), Iosif Walter (Mureș-
Autonomă Maghiară), Vasilica
Chișco (Galați), Nicolae Stoian
(oraș București), Ion Istrețe (Ma-
ramureș), Francisc Cîbl (Banaț),
Mihai Gheorghe (București), Ro-
dolfo Mechini, președintele Federa-
ției Mondiale a Tineretului
Democrat, Ștefan Negreț (Olte-
nia), B. N. Pastuhov, secretar al
Comitetului Central al Uniunii
Tineretului Comunist Leninist
din U.R.S.S., Ion Corlațiu (Bra-
șov), Wang Tao-i, membru al
Secretariatului Comitetului Cen-
tral al Uniunii Tineretului Comuni-
st Chinez, Balașa Ene (oraș
București), Gheorghe Atanasov,
prim-secretar al Comitetului
Central al Uniunii Tineretului
Comunist Dimitrovist din R. P.
Bulgaria, Marius Guran (oraș
București).

Lucrările Congresului conti-
nuă.

Didactica — domeniu de creație

Progresele societății actuale sînt
impresionante. Se dezvoltă impe-
tuos și multilateral mijloacele de
producție, știința, tehnica, cultura.
Avîntul lor continuu și necesitățile
practice ale muncii și vieții în so-
cietatea timpului nostru fac să
crească enorm volumul de cunoș-
tințe și deprinderi ce trebuie trans-
mise copiilor, adolescenților și tîne-
rilor în procesul instructiv-educa-
tiv din școala de astăzi, și cu atît
mai mult din școala de mîine. Dar
posibilitățile de asimilare de care
dispun aceștia la diferite vîrste sînt
relativ limitate. Este evident deca-
șajul între ritmul dezvoltării posibi-
lităților elevului și creșterea volu-
mului de cunoștințe și deprinderi
ce se cer însușite. Acest fenomen a
dus la accentuarea contradicției
dialectice între volumul sporit de
cunoștințe și deprinderi, posibili-
tățile de însușire ale elevilor la dife-
rite vîrste și sistemul de mijloace
didactico-metodice tradiționale pre-
conizate de didactică și aplicat în
procesul instructiv-educativ. Se sim-
te, deci, necesitatea unor soluții co-
respunzătoare.

Îmensul efort cultural și pedago-
gic care caracterizează societatea
noastră socialistă în plină dezvoltă-
re răspunde acestei mari necesi-
tăți. O latură a acestui efort o con-
stituie extinderea întregului învî-
țămînt și prelungirea duratei de
scolarizare. Este binecunoscută ver-
ginoasă creștere din ultimele
două decenii a numărului de școli
de toate gradele, precum și a numă-
rului de elevi și studenți. Într-o
etapă istorică relativ scurtă s-a asig-
urat școlarizarea tuturor copiilor
de vîrstă școlară și s-a trecut de la
învățămîntul general obligatoriu de
4 ani la cel de 7 ani și apoi de 8
ani. În prezent, potrivit sarcinilor
trasate de Congresul al IX-lea al
P.C.R., se studiază trecerea la un
învățămînt general și obligatoriu
cu durată mai lungă. Aceleași ne-
cesități îi răspund extinderea învî-
țămîntului liceal și prelungirea du-
ratei sale la 12 ani, precum și mă-
surile similare privind învățămîn-
tul superior și organizarea docto-
raturii pe două trepte: doctor în
specialitate și doctor docent în știin-
țe. Aceasta reprezintă latura can-
titativă și organizatorică a efortului
cultural și pedagogic care se impu-
ne. Rezolvarea ei se referă la
principiile care stau la baza siste-
mului de învățămînt și la struc-
tura acestuia.

Necesitățile vieții contemporane
și implicațiile efortului cultural pe-
dagogic în care sîntem angajați ri-
dică însă, în fața școlii, a procesului
de învățămînt și a îndrumătorilor lui
— învățători și profesori — ca și
în fața cercetătorilor în domeniul
pedagogic, probleme complexe și exi-
gențe mari în ce privește transfor-
marea sistemului de mijloace tra-
diționale didactico-metodice. Pro-
cesul de transformare vizează nu
numai cuprinderea unui volum spor-
it de cunoștințe și deprinderi, ci și
calitatea însușirii cunoștințelor și
deprinderilor, a formării personali-
tății elevului. Lărgirea învățămîn-
tului și prelungirea duratei de sco-
larizare răspund, în principal, nece-

sității de a cuprinde masele largi,
de a le înarma cu un volum mai
mare de cunoștințe și creează pre-
mise favorabile pentru organizarea
judicioasă a procesului de învăță-
mînt, pentru folosirea unor mijloa-
ce noi sau pentru folosirea într-un
mod nou a mijloacelor existente, în
scopul de a mări eficiența predă-
rii, de a asigura calitatea însușirii,
de a forma oameni capabili să stă-
pînească cunoștințele și deprinde-
rile necesare, să le poată aplica în
viață, în producție, oameni care să
simtă nevoia și să posede metoda
de a-și îmbogăți neconținut cunoș-
tințele și deprinderile pe măsura
dezvoltării științei și cerințelor sec-
torului de producție în care lu-
crează.

Preocupările pedagogiei contem-
porane și ale pedagogilor practicieni
— învățători și profesori de orice
specialitate — se îndreaptă cu stă-
ruință spre găsirea soluțiilor menite
să răspundă acestei necesități fun-
damentale. Ne întrebăm, pe bună
dreptate, nu numai cît și-au însușit
elevii, dar și cum și-au însușit,
dacă au învățat să-și însușescă
singuri noi cunoștințe. Moderniza-
rea procesului de învățămînt devine
preocuparea de prim ordin în
munca cercetătorilor pedagogi și
metodicieni, dar și a învățătorilor
și profesorilor de orice specialitate.
În mod indirect ea constituie și pre-
ocuparea unor oameni de știință din
alte domenii: psihologie, cibernetică,
matematică (teoria informației)
etc. Domeniul didacticii este astăzi
deosebit de frîmțat și susceptibil
de înnoire. Spiritul rațional și
activitatea proprie a elevului sînt
multilaterale solicitate în procesul
de învățămînt. Se sondează mereu
mai adînc rezervele funcționale ale
gîndirii elevilor, pentru a-i pune în
posesia volumului sporit de cunoș-
tințe și deprinderi și a le da cheia
operațiilor intelectuale complicate
de care să se folosească în munca
independentă. Latura operativă a
gîndirii este legată mai mult de
condițiile concrete de dezvoltare,
de acțiunile concrete, materiale.

Printr-un lăudabil efort creator
al experimenterilor în domeniul
didacticii și al multor profesori și
învățători, sistemul mijloacelor di-
dactico-metodice se înnoiește, se
îmbogățește și se perfecționează.
Metodele de învățămînt se îndepăr-
tează vizibil de verbalism, luînd
caracter predominant activ. Capătă
loc larg demonstrarea, exercițiul și
metodele de muncă independentă,
cu o gamă bogată și variată. Au
fost depășite modestele mijloace in-
tuitive de altădată. Diversitatea ma-
terialelor și formelor de demonstra-
re este impresionantă: diafilmul,
filmul, radio-ul, magnetofonul, tele-
vizunea etc. se impun atenției per-
sonalului didactic și suscită intere-
sul elevilor. Mergem cu pași mari
spre nivelul tehnicii moderne. Me-
todica folosiții mijloacelor tehnice

Prof. univ. doctor decent
ANGHEL MANOLACHE

(Continuare în pag. 4-a)

Participanți la lucrările Congresului

O largă competiție școlară

După faza locală, la care a
participat un număr impresi-
onant de tineri, concursu-
rile pe specialități ale elevi-
lor din licee, școli pedago-
gice, școli profesionale și teh-
nice de maiștri, organizat
de Ministerul Învățămîntului
împreună cu societățile știin-
țifice ale cadrelor didactice,
va intra în curînd în faza re-
gională. În zilele de 3 și 4 a-

prilie a. c. cei mai buni din-
tre concurenții prezenți la
faza locală se vor întrece din
nou, urmînd ca cei ce se vor
clasa în frunte să intre în
competiția finală, pe țară.
Concursurile de matema-
tică pentru elevii claselor
VI—VIII, faza pe localitate,
se vor desfășura la data de
10 aprilie, iar faza rațională a
acestui concurs (pentru elevii

claselor a VIII-a) va avea loc
la 17 aprilie a. c.
Mobilizîndu-i pe elevii la o
pregătire intensă, concursu-
rile pe specialități, intrate
adînc în tradițiile școlilor
noastre, constituie un minu-
nat prilej de a descoperi în
rîndurile tineretului elemen-
tele cele mai talentate, de a
stimula și valorifica din plin
capacitățile lor.

Tribuna experienței

Diafilmul și discul

în grădinița

de copii

cise. S-a dovedit că intuirea succesivă a imaginilor din diafilm contribuie la activizarea vocabularului copiilor, la îmbogățirea lui cu cuvinte, expresii și forme verbale specifice povestirii, care înrumusează exprimarea.

Lețiile deschise la care s-a folosit proiectia de diafilme au demonstrat că acest gen de activitate — cu tot neajunsul că se desășoară în interior și că educatoarea, trebuind să minuscule aparatură de proiectie, este nevoită să stea în spatele copiilor — poate fi folosit cu bune rezultate la grupele mari și mijlocii, cu condiția să se asigure în prealabil însușirea conștiință și temeinică de către copii a conținutului povestirii.

Observații interesante s-au făcut și în legătură cu folosirea discurilor pe care sint înregistrate povestiri. Discul poate înlocui prezentarea povestirii de către educatoarea. El are o mare putere de influență emotivă prin faptul că povestirea este interpretată de actori, adeseori sub formă dialogată. Aproape întotdeauna naratiunea imprimată pe disc este însoțită de muzică, care creează o atmosferă plăcută și subliniază scenele importante. Întrucât însă muzica îngreuează folosirea discului în activitatea de predare a povestirii, noi am ajuns la concluzia că discul poate fi folosit cu succes în cadrul programului distractiv, când povestirea ascultată este cunoscută în prealabil de copii și constituie o repetare într-o formă artistică, atractivă.

În același timp, am experimentat folosirea povestirilor imprimate pe disc și în cadrul jocurilor didactice, în special pentru verificarea cunoștințelor. Astfel, am organizat la grupa mare un joc intitulat „Concursul povestirii”, al cărui scop a fost de a verifica cum și-au însușit copiii povestile predare anterior, după înțeles ideile etice care se desprind din acestea, dacă și-au format o vorbire logică, corectă și coerentă. Fișete, am pregătit jocul cu minuțiozitate. Conform sarcinilor didactice stabilite, am cerut copiilor să recunoască și să denumească povestea după un fragment ascultat pe disc. Să povestească un episod sau să continue naratiunea de la fragmentul auzit, să răspundă la întrebări în legătură cu povestea respectivă. Am folosit discuri cu povestile „Ursul păcălit de vulpe”, „Pungața cu doi bani”, „Pătania ursului cafeniu” și „Albă ca zăpada și cei șapte pitici”. De asemenea, am folosit ilustrații la povestile respective. Elementul de joc a fost realizat prin ghicire, forma de concurs încluzând și recitarea darurilor. În introducerea le-am spus copiilor că personajele din povestile cunoscute de ei din cărți, filme și discuri — cocorul cel isteț și înțelept din „Pungața cu doi bani”, vulpea cea hoasă și vicelăne care l-a păcălit pe Moș Martin, Albă ca zăpada și prietenii ei, ursulețul cafeniu — îi provoacă la un concurs, fiind dornici să afle ce știu copiii despre ei. Copiii au privit ilustrațiile diferite în conținut care erau distribuite dinainte pe mășutele lor și au recunoscut din ce poveste sint personajele. Apoi i-am anunțat că vor asculta, înregistrat pe disc, un fragment dintr-o poveste și am cerut să iașă la concurs numai cei care au ilustrații din povestea auzită (câte trei copii au avut ilustrații cu scene diferite din aceeași poveste). Iați citiva din cerințele puse în fața copiilor în cursul jocului: să asculte în scopul povestirii „Ursul păcălit de vulpe” și să continue să povestească cum l-a păcălit vulpea pe țaran; să povestească episodul redat în ilustrația primită (de exemplu cum l-a învățat vulpea pe urs să prindă pește); să asculte un episod din „Pun-

guța cu doi bani” și să enumere episoadele următoare; să arate cine a scris povestea „Pungața cu doi bani” și să numească și alte povești scrise de autorul respectiv etc. Copiii au participat la concurs cu viu interes, dând răspunsuri bune, clare și precise.

Pentru ca să putem folosi cit mai larg mijloacele tehnice audio-vizuale avem nevoie de mai multe diafilme și discuri în concordanță cu conținutul programei pentru învățământul preșcolar. Studiourile cinematografice, „Electreordul” ar trebui să aibă mai mulți în vedere, în activitatea lor, și acest sector al învățământului. Până îndoială, ne sînt necesare și lucrări de literatură pedagogică care să trateze probleme legate de rolul folosirii mijloacelor audio-vizuale în grădinițele de copii și să precizeze metoda utilizării acestora.

ELENA PETRESCU
grădinița Universității-București

Specific

activității

cu elevii

din clasa a XI-a

Liceul nostru are 6 clase a XI-a — trei realiste și trei umaniste — care cuprind 185 de elevi. Cum este și firesc, încă de la începutul anului școlar cadrele didactice care predau la aceste clase și-au pus problema pregătirii elevilor pentru examenul de maturitate, a orientării lor profesionale, a pregătirii pentru concursul de admitere în învățământul superior și pentru studiul pe care-l vor desfășura viitorii absolvenți în cadrul acestui învățământ.

Măsurile aplicate în acest scop au în vedere atât munca din cadrul lecțiilor și al orolor de dirigiență, cât și activitatea extracuriculară. La lecții, accentul se pune pe folosirea unor metode și procedee menite să înlesnească acomodarea mai rapidă a tinerilor cu specificul muncii universitare. O serie de cadre didactice au început să folosească în predare prelegerea, urmărind orientarea elevilor în problematica lecției, dar lăsând ca rezolvarea propriu-zisă a problemelor să rămână pe seama studiului lor individual. Bineînțeles că li se dau elevilor ample indicații cu privire la modul cum trebuie să folosească bibliografia, ca și îndrumări amănunțite în legătură cu organizarea studiului individual. În acest mod se procedează

îndeosebi la unele lecții de socialism științific și economie politică, de istoria României și de istoria literaturii române, ca și la unele lecții de fizică și matematică. Elevii sînt deprinși să consulte studiile critice, monografiile, materialele apărute în presa de specialitate, să folosească fișele etc. Uneori li se cere să alcătuiască, pe baza acestor materiale, scurte referate cu caracter de sinteză — bineînțeles cu grija de a nu-i supraîncărcă. În cursul celui de al doilea trimestru, de exemplu, elevii au fost orientați să studieze lucrările apărute recent în legătură cu Unirea Principatelor Române și să alcătuiască scurte referate pe baza lor. În același spirit se lucrează cu elevii la orele de matematică, de fizică, de chimie etc., în cadrul cărora accentul cade pe adîncirea problemelor legate de modernizarea studiului acestor obiecte de învățământ.

Munca profesorilor care predau la clasele a XI-a implică însă și aspecte privind latura educativă a pregătirii viitorilor absolvenți pentru viață. Ei se preocupă îndeosebi de orientarea acestora spre profesunile cele mai conforme cu înclinațiile și aptitudinile lor, cu nevoile economiei noastre naționale. În orele de dirigiență s-au discutat cu elevii teme cum sînt: „Cadrele cincinalului”, „Certitudinea zilei de mîine”, „Frumusețea profesiunilor pe care le cere desăvîșirea construcției socialiste” etc. Toți diriginții au organizat sondaje orale și scrise privind preocupările elevilor în legătură cu alegerea profesiei. Pe baza rezultatelor acestor sondaje au avut loc apoi discuții în cadrul cărora s-a pus accentul pe motivele sociale care determină orientarea spre un sector sau altul.

În vacanța de iarnă a studenților s-a organizat o întâlnire a elevilor din clasele a XI-a cu foști absolvenți ai școlii noastre care studiază la diferite facultăți ale universităților, ale institutelor tehnice și pedagogice. Întîlnirea a fost foarte eficientă, întrucît foștii absolvenți au putut spune colegilor lor mai tineri lucruri deosebit de interesante, care i-au ajutat să-și precizeze dorințele, în același timp, i-au mobilizat să învețe temeinic, să se pregătească cit mai bine pentru învățământul superior. În cursul în școlii va avea loc o altă întâlnire, de data aceasta cu muncitori fruntași și cadre tehnice și inginerși de la întreprinderile din Simleu și de la gospodăria agricolă de stat din localitate, de la Exploatarea minierei din Sărmasag etc. Discuțiile din cadrul acestei întîlniri vor avea un caracter cu atât mai concret cu cît elevii claselor a XI-a au vizitat în repetate rînduri întreprinderile locale și regionale, putînd să le cunoască nemijlocit activitatea, realizările, perspectivele.

Ne-a fost neglijată nici munca cu părinții elevilor. În cadrul lectoratelor pentru părinți, ca și în convorbirile personale pe care le au cu aceștia diriginții discută cu ei îndeosebi probleme legate de orientarea profesională a fililor lor, despre modul cum trebuie să fie ajutați în familie pentru pregătirea examenelor.

Ne aflăm acum în pragul ultimului trimestru al anului școlar, care este, totodată, și ultima etapă din viața de școlari a viitorilor noștri absolvenți. Toate forțele colectivelui pedagogic sînt concentrate acum în primul rînd spre pregătirea acestora, astfel încît să putem da și în acest an producții, învățămîntului superior, o promoție care să facă cinste școlii.

Prof. GHEORGHE BOȘCA
directorul Liceului
din Simleu Silvaniei
regiunea Crișana

fără a ține seama de dozarea acestor eforturi în raport cu cerințele pregătirii pentru toate obiectele de învățămînt. Suprîncărcînd pe elevi cu teme, acțiunînd o pregătire „exceptională”, acești profesori notează totodată pe elevii sub nivelul real al răspunsurilor date, încercînd pe această cale — evident greșită — să impună obiectul lor atenției elevilor. Notele date își pierd astfel valoarea obiectivă și nu mai oglindesc nivelul real de cunoștințe. O asemenea „mediocritate” este evident nereală, aparentă. Pentru a fi eficiente, cerințele trebuie să fie raționale, să aibă în vedere volumul și dozaarea judicioasă a muncii și duratele elevilor. Nu trebuie uitat nicodată că elevul se pregătește zilnic pentru 5-6 obiecte și că trebuie să se prezinte corespunzător la toate și nu numai la unul sau două dintre ele.

În practică întîlnim și alte încălcări ale cerințelor pedagogice privind verificarea, notarea și aprecierea cunoștințelor elevilor. Astfel, uneori se mai pun note pentru disciplină la lecție, pentru faptul că elevii au uitat acasă caietul, pentru neatentele etc. În asemenea împrejurări poate deveni „mediocru” un elev care obține obținut rezultate bune și foarte bune (8,9), ceea ce nu reflectă realitatea. Uneori notarea se face numai printr-o examinare în pripă, fără să se creeze elevilor condițiile necesare pentru a răspunde conform pregătirii lor (ne referim mai ales la elevii emotivi, des inhibați de intervențiile oportune și insistente ale profesorilor). Apoi, nu rareori notele nu reprezintă rezultatul unei verificări sistematice și continue, ci al unei examinări în întîmplătoare. Analizînd situația elevilor mediocri în unele școli, am observat că tocmai la aceștia (contra cerințelor) se constată o verificare „grupată” (2-3 note la inter-

vale scurte de timp, de obicei în partea a doua a trimestrului, adică în perioada cea mai dificilă), în locul unei verificări „răspîndite”. Există profesori care justifică acest procedeu prinzînd că astfel reușesc să „țină în saș” pe elevii cu rezultate mai slabe la învățătură. Astfel de procedee, în loc să constituie un ajutor pentru acești elevi, reprezintă un obstacol în calea progresului școlar. Fără îndoială că exigența sporită continuu constituie principala cale de stimulare a elevilor la învățătură, de „intervenție” pedagogică eficientă din partea profesorului. Numai determinîndu-l pe elev să utilizeze toate resursele de care dispune, să învețe cu încredere și stăruință, putem obține ca el să facă un progres real în munca școlară. Dar exigența nu înseamnă lipsă de încredere față de elevi și demotivare.

În categoria rezultatelor aparent „mediocre” se includ și cele provocate de apariția unei atitudini de indiferență sau dezinteres din partea elevilor față de anumite obiecte de învățămînt. Uneori, o astfel de atitudine este determinată de neconcordanța între aprecierea de către profesor a faptelor și rezultatelor muncii elevului și părerea acestuia despre sine însuși (elevul se supraapreciază și consideră nedreptă aprecierea profesorului, în fond justă). Alături, atitudinea de indiferență are drept cauză interpretarea și aprecierea greșită a activității elevului de către profesor sau atitudinea subiectivă a acestuia față de elevi. Ceea ce creează deseori opoziție din partea elevilor este tendința unor cadre didactice spre uniformizare, adre „dacă are aceiași numitor”. În aprecierea situației și a cauzelor insușesului școlar, sau „merita” acelor profesori care nu remarcă schimbările și tendințele de progres ale elevilor, rămîn indif-

ferenți în fața lor. Lipsa de receptivitate a profesorului față de încercările elevilor de a face pași înainte are urmări negative profunde. Elevul își pierde încrederea în forțele proprii, nu-și susține efortul pe mai departe; apare treptat înstrăinarea față de profesor, o adevărată „barieră psihologică” între ei. Lipsa tactului pedagogic favorizează apariția unei asemenea atitudini din partea elevilor, iar rezultatele la învățătură ale acestora vor fi profund „viciate” din această cauză. Profesorului îi revine, în ultimă instanță, sarcina de a crea condiții — fără a renunța la exigență și la principalitate — pentru apropierea de elevi și înlăturarea atitudinii negative a acestora față de învățătură sau față de obiectul respectiv de învățămînt. Rezolvarea unei astfel de situații face necesară uneori colaborarea dirigintelui, în măsură să sesizeze apariția ei și să determine atât pe elevi cît și pe profesori și părinți să colaboreze la restabilirea relațiilor firești.

Din cele arătate decurge răspunderea profesorului pentru rezultate mediocre nefirești (subiective) în munca unor elevi. Trebuie ca înșiși profesorii în cauză să ia măsuri pentru ridicarea nivelului muncii instructiv-educative și pentru realizarea tuturor sarcinilor pedagogice la nivelul cerințelor, îndeosebi măsuri privind predarea corespunzătoare a cunoștințelor, exigența fermă, rațională și în continuu creștere, controlul sistematic, notarea și aprecierea corespunzătoare a cunoștințelor elevilor, activizarea acestora la lecție, îndrumarea concretă, diferențiată, crearea atmosferei psihice optime, încrederea în elevi și tact pedagogic, atitudinea diferențiată etc. Uneori, rezultatele sau posibilitățile ale unor elevi sînt determinate de situația necorespunzătoare din

relevă orientarea paternică laică a cursurilor, căci în cele 5 „școli” religia este predată cu totul sumar. Prezența chimiei la un nivel de predare care ține seama de nivelul la care ajunsesse aceasta în epoca respectivă dovedește o netă orientare a autorilor programei școlare spre introducerea celor mai noi cuceriri ale științei în procesul de învățămînt.

Prezentarea-prospect a „gimnaziului crăiesc montanistic” din Zlatna indică și corpul profesoral al „școlilor”. Este interesant de subliniat că întîlnim, în rîndurile acestuia, un număr însemnat de români. Așa de pildă, la clasa superioară de umanități anul dintre cei patru profesori „responsabili” este Augustinus „Theodor”; la clasa inferioară în întîlnim pe Alexandru Aaron și Dionisie Cozma, iar în celelalte „școli” pe Theodor Bogdan, Alexandru Vaidă, Gherasim Pop, Francisc Boer, Antonie Buda, Ioan Lucaici, Absolon Popovici, Vasile Boca, Ioan Coba, Ioan Roman, Ioan Tanko, Iosif Bulga, Ioan Popovici, Mihai Bogdan, Avram Căliman, Spiridon Nicodim, Teodor Nicodim și Teodor Popovici. Prezența unui număr de 21 de profesori români în totalul de 67 ai acestei gimnazii, în care o bîndă parte din materiile se predau în limba latină, arată limpede nu numai prezența elementului românesc în procesul de învățămînt de stat din Transilvania din acea vreme, dar și însemnata sa pondere.

Tipărit sub forma unui mic opuscul, de 12 pagini, pe hîrtie fabricată în Transilvania — lucru atestat de filigranul vizibil pe două dintre pagini — prospectul gimnaziului din Zlatna atestă participarea intelectualității locale românești la procesul general de culturalizare a poporului din Transilvania.

D. TODERICIU

MATERIA
TENTAMINIS
PUBLICI,
QUOD
IN GYMNASIO REGIO MONTANO
ZALATHNENSI
PRIMO SEMESTRI
EXHIBITUM EST
MENSE MARTIO ANNO MDCCCXIX.

CLAUDIOPOLI
Typis Lycei Regii 1919

PROBLEMA „MEDIOCRITĂȚII”

Inseamnă muncă pentru ridicarea nivelului de presărire al elevilor (și implicit, pentru diminuarea „mediocrității”) este evidentă. Ea corespunde obiectivelor fundamentale ale școlii noastre în etapa actuală, cînd învățămîntul trebuie să asigure elevilor o bună pregătire, temeinice cunoștințe de cultură generală, științifice și tehnice. Ni se pare însă necesară dezbaterea în amănunt a acestei probleme, în vederea orientării fundamentale teoretice a muncii cadrelor didactice în acest domeniu.

De la bun început se pune problema: ce înțelegem prin mediocritate și care sînt principalele aspecte ale acesteia în munca școlară. Termenul de medicru indică rezultate mijlocii. În munca școlară astfel de rezultate sînt în general exprimate în medii (note) de 5 și 6. Astfel stînd lucrurile, ne punem întrebarea: poate fi eliminată în mod absolut mediocritatea din școală? Răspunsul la această întrebare dă posibilitatea stabilirii cadrului real și condițiilor obiective pentru întreprinderea unei acțiuni pedagogice reușite de combatere a mediocrității, dă posibilitatea evitării eventualelor exagerări sau denaturări la problemă, a stabilirii mijloacelor instructiv-educative eficiente.

Nu se poate pune problema eli-

minării absolute a rezultatelor mijlocii la învățătură, după cum nu se poate pune problema înlăturării totale a diferențierii elevilor după aptitudini, capacitate de muncă, particularități individuale. Rezultatele școlare nu pot fi nivelate, după cum nu pot fi nivelate valorile. Orice rezultate bune și foarte bune se vor diferenția de cele mijlocii.

Făcînd această precizare, eliminăm posibilitatea înțelegerii greșite a ideii luptei împotriva mediocrității. Există însă unora tendința — pornită tocmai din gresita înțelegere a acestei probleme — de a promova la limita elevii care sînt însuși cunoștințele necesare pentru trecerea în clasa următoare, ceea ce în loc să ajute, îngreuează dezvoltarea normală a acestor elevi în cursul școlarității, transformîndu-i în „virtuali” mediocri. O asemenea „rezolvare” a problemei este profund dăunătoare și contravine cerințelor fundamentale a dezvoltării școlii noastre contemporane, ceea a ridicării neîntrerupte a calității muncii instructiv-educative, respectiv a pregătirii elevilor.

Ceea ce trebuie să realizeze școala este crearea condițiilor pentru ca rezultatele mijlocii sau slabe la învățătură să nu fie determinate de factori subiectivi. Școala și colectivul pedagogic trebuie să lupte pentru ca elevii care au posibilități să

OPINIILE

MUNCA DIRIGINTELUI

Activitatea de diriginte este frumoașă și interesantă pentru toți cei ce iubesc copiii, dar în același timp complexă și exigentă. Profesorul diriginte i se pretinde foarte mult și din foarte multe puncte de vedere, adesea fiind considerat singur în comportarea elevilor lui. Cei mai mulți profesori sint conștienți de răspunderea pe care o au ca diriginți și nu întimplător mai pot fi întinși unii care se eschivează de la această activitate întrucât consideră că munca de diriginte, făcută serios, ia mai mult timp decit întreaga catedră.

Recentele măsuri ale Ministerului Învățământului privitoare la munca educativă din școală, reglementind sarcinile și răspunderile tuturor factorilor educativi, vor contribui la lichidarea multor lipsuri și exagerări existente încă în acest domeniu. Se face însă simțită nevoia de a se lua și alte măsuri, care să completeze ceea ce s-a făcut până acum. În cele ce urmează prezentăm unele observații și propuneri pe această linie, sugerate de activitatea cercului pedagogic al diriginților din orașul Cluj.

Pe primul plan — conținutul activității educative.

Toate cadrele didactice așteaptă, cu interes și cu legitimă nerăbdare, programa muncii educative, de mult anunțată. Programa va contribui la orientarea muncii educative în ansamblu: se vor putea evita confuziile, precizându-se multe probleme și, mai ales, concretizându-se sarcinile cele mai importante. Se știe, de exemplu, că se mai întinșez în planurile diriginților sarcini formulate în mod vag, general ca: „educația morală”, „educația estetică”, „formarea concepției despre lume” etc., deoarece nu se cunosc sarcinile concrete prin care se poate contribui la realizarea educației morale și estetice sau la formarea concepției științifice despre lume la nivelul diferitelor clase. Cu siguranță că programa muncii educative, precizând sarcinile respective în funcție de specificul claselor, va rezolva asemenea chestiuni.

Faptul că profesorii diriginți vor avea la îndemână o programă va ridica munca educativă a diriginților la același nivel și la aceeași importanță cu orice materie de învățământ, permițind atât organizarea și planificarea judicioasă a sarcinilor și activităților, cit și îmbunătățirea muncii de îndrumare și control. Pe această bază se va ști ce se cere și ce se așteaptă de la fiecare profesor diriginte.

Munca educativă a dirigințelii implică însă și aspecte a căror rezolvare nu depinde numai de existența unei programe.

Stabilind temele și sarcinile mun-

cii educative, precizând conținutul orelor de diriginte, programa va permite în primul rînd ridicarea calității acestora. Fără îndoială că ora de diriginte constituie principala formă de muncă a profesorului diriginte. Despre pregătirea, ca și despre desfășurarea acestei ore s-a scris destul de mult în ultimii ani și cel puțin problemele ei de bază sînt acum clarificate. Dar ora de diriginte nu este singura formă de muncă educativă și, în consecință, nu se poate considera că rezolvînd problemele ei am rezolvat toate problemele muncii educative. În realitate — și experiența diriginților frunțași confirmă acest lucru — ora de diriginte este numai o parte dintr-un ansamblu și reușita ei depinde de legătura organică cu celelalte părți, de calitatea acestora. Ea are avantajul de a sintetiza problemele și preocupările educative, dar este, cel mai adesea, numai un punct de plecare pentru acțiuni menite să concretizeze și să desăvîrșesc sarcinile propuse. De fapt, succesul muncii dirigințelii este măsurat de deprinderile și obișnuințele de comportare morală, de convingerile și atitudinile de care dau dovadă elevii și pentru aceasta e necesar ca, plecînd de la ora de diriginte, elevii să fie puși în situația de a se exersa în activități și împrejurări diferite. În consecință, nu întimplător se accentuează caracterul de sistem al muncii dirigințelii, rolul său de coordonator și organizator al întregii activități a colectivului clasei sale, pe care el o cunoaște cel mai bine.

Să luăm, de exemplu, modul în care profesorul diriginte contribuie la rezolvarea unei sarcini importante și actuale a școlii noastre: formarea concepției științifice despre lume. La îndeplinirea acestei sarcini conlucrează toți factorii educațivi: școala, organizația de tineret, familia. Se sintetizează aici și contribuția lecturii extrașcolare a elevilor, și activitatea cercurilor pe materii, și vizionarea filmelor sau expozițiilor, și audierea conferințelor și emisiunilor radiofonice etc. În acest ansamblu, profesorul diriginte își aduce contribuția mai întii prin teme dezbătute în orele de diriginte, stimulînd Interesele de cunoaștere și orientînd preocupările elevilor, trezindu-le sentimente intelectuale sau morale corespunzătoare. Dar acesta este numai un început. În continuare, profesorul diriginte organizează o serie de activități menite să completeze temele dezbătute în ora de diriginte. El va unifica eforturile tuturor profesorilor clasei în domeniul formării concepției științifice a elevilor. Va asista, în acest scop, la numeroase lecții ținute la diferite materii, la activități în afara de

clasă și extrașcolare, va stabili, împreună cu profesorii, o serie de măsuri comune privind activitatea la lecții și în cercurile pe materii. Va colabora, de asemenea, cu organizația U.T.C., ajutîndu-i pe uteciști să organizeze adunări tematice menite să contribuie la formarea concepției științifice despre lume. Nu se poate neglija nici timpul liber al elevilor, conținutul acestuia putînd contribui substanțial la împlinirea sarcinilor propuse sau, dimpotrivă, la anularea lor. Din acest singur exemplu se poate desprinde cit de bogat este conținutul muncii dirigințelii și cit de vast cercul său de preocupări.

Experiența, practica ne arată că succesul muncii celor mai buni diriginți este asigurat de faptul că acordă importanță tuturor laturilor activității pe care o desfășoară, lucrează cu multă trageră de inimă și depun un volum mare de muncă, fiind prezenți la mai toate acțiunile clasei lor, străduindu-se să le unifice într-un sistem de preocupări. Plecînd de la această realitate, credem că, pentru a stimula munca profesorului diriginte și, mai ales, pentru a asigura participarea lui la activitățile clasei, este necesar să i se atribuie 3 ore de obligație de catedră și nu una singură, așa cum se prevede acum. Această propunere vizează mai puțin aspectul financiar al problemei, cit mai ales recunoașterea complexității și importanței activității dirigințelii. Chiar mai mult: referindu-ne la valoarea prestigiului dirigințelii și la contribuția acestuia la succesul muncii educative, am propune ca activitatea de diriginte să fie considerată 3 ore în catedra profesorilor definitivi, 4 ore în catedra profesorilor cu gradul II și 5 ore în catedra profesorilor cu gradul I și a profesorilor emeriti.

Cite planuri și cite calete trebuie să aibă dirigințele

Deși se discută de mult timp despre documentele de planificare și organizare a muncii dirigințelii, aici mai persistă unele neclarități și greutăți, ca și unele elemente de supraincercare și formalism. Experiența cercului nostru pedagogic arată că planificarea muncii educative este prima greutate de care se izbesc diriginții tineri. Deoarece se cer multe planuri și documente scrise, deseori efortul principal cade pe întocmirea acestora, neglijîndu-se totemai conținutul muncii. La această situație contribuie și atitudinea unor organe de control care se ocupă mai ales de aspectul scriptic, aprecierea muncii făcîndu-se în consecință.

de conferințe în timpul vacanțelor, consfățuirii, seminării. Deosebit de necesară este publicarea unor materiale de sinteză în legătură cu teoria și practica educativă cea mai avansată.

Diferitele forme de perfecționare ar trebui să-i pregătească pe diriginți atit din punct de vedere științific cit și din punct de vedere metodic. Să ne gîndim numai la faptul că o serie de diriginți, care au absolvit alte facultăți decit cele cu profil pedagogic, nu au cunoștințe elementare de psihologia copilului. E firesc deci ca aceștia să aibă greutăți atit în cunoașterea elevilor, cit și în îndrumarea lor. În această situație se află, de pildă, absolvenții facultăților de științe juridice care lucrează în învățămînt ca profesori sau chiar ca directori de școli și care, prin natura lucrurilor, n-au primit nici un fel de pregătire psihologică sau pedagogică. Sub acest aspect situația școlilor profesionale și tehnice este și mai grea, întrucît în aceste școli lucrează ca diriginți mai ales ingineri și cadre tehnice.

Baza activității metodice de perfecționare a muncii diriginților este comisia metodică din școală. Activitatea ei trebuie să fie condusă de către unul din directorii adjuncți, care să posede o calificare pedagogică și profesională corespunzătoare și care să se ocupe exclusiv de activitatea educativă. În perspectivă, soluția cea mai bună ar fi ca fiecare școală să fie încadrată cu un psiholog cărui să-i revină sarcinile de această natură și care, împreună cu medicul școlar, să aibă

O problemă nerezolvată: perfecționarea muncii dirigințelii

La noi există un sistem de perfecționare a cadrelor didactice, de care beneficiază toate disciplinele. Activitatea de diriginte nu a fost cuprinsă însă, pînă acum, în acest sistem de muncă. Se apreciază, desigur, că profesorii diriginți, participînd la cursurile de perfecționare ținute la o anumită disciplină, profită și pe plan educativ. În realitate, lucrurile nu stau totemai așa — și aceasta pentru că cei care participă la cursuri pun accentul pe specialitate, cu atit mai mult cu cit nici cursurile nu dezbate probleme metodice specifice muncii de diriginte și nici la examene nu se pun asemenea probleme.

În legătură cu această situație, propunerea noastră este de a se stabili anumite forme de perfecționare în pentru profesorii diriginți. Acestea ar putea fi cursuri sau cicluri

Prof. VALER POPA
responsabilul cercului pedagogic
al profesorilor diriginți
din orașul Cluj

PE URMELE MATERIALELOR PUBLICATE

„In laboratoarele școlare“

În articolul cu titlul de mai sus, apărut în numărul 840 al gazetei noastre au fost relevate unele aspecte legate de utilajele laboratoarelor școlare, exemplificate cu situația existentă în laboratoarele Liceului nr. 25 din Capitală.

După cum era și firesc, întreprinderea de material didactic a intrat sub obiectivul discuției prin prisma unor laude binemeritate, dar și prin aceea a unor observații critice. Cu o promptitudine egalată de simțul de răspundere cu care a fost întocmit, răspunsul trimis de I.M.D. redacției noastre prezintă, în fond, o luare de poziție, nu atit prin explicații, cit prin măsurile pe care le anunță. Din insuși conținutul său se vede că întreprinderea de material didactic se preocupă efectiv de continua îmbunătățire a activității sale.

Se arată astfel, în răspunsul I.M.D.-ului, că doi salariați ai întreprinderii s-au deplasat la liceul respectiv, unde au examinat materialul didactic. În urma acestei examinări au fost luate o serie de măsuri corespunzătoare. De pildă, voltmetrul Hoffmann nu funcționa din cauza robinetului de masă plastică. S-a luat măsura ca aceste robineti să fie înlocuți cu robineti din sticlă. La trusa „Scări de turburi pentru descărcări în vid progresiv” s-a constatat că pătrunde aer în turburi din cauza sudurii sticlă-metal, care s-a degradat în timp. Fabricația acestei truse a fost sistată în vederea îmbunătățirii produsului, atit prin înlocuirea turburilor de sticlă cit și prin asigurarea unei mai bune etanșetăți a electrozilor. În același timp s-a hotărît ca trusele de magneti să cuprindă și o bobină magnetizatoare, care să permită reîmprospătarea magnetizării în laboratorul școlii.

Răspunsul I.M.D. menționează că unele dintre utilajele criticate în amintitul articol — ca de pildă trusa electronică — nu se mai fabrică în prezent, fiind excluse din producție totemai datorită deficienței

lor lor funcționale. Ele au fost înlocuite, în cadrul procesului de modernizare a aparatului didactic, prin utilaje noi, care au și intrat sau vor intra în curînd în producție.

Ținînd seama de creșterea continuă a dotării școlilor cu aparate și materiale cu o complexitate tehnică sporită, articolul „In laboratoarele școlare” menționa o serie de cerințe privind întreținerea și repararea materialului didactic. În legătură cu această problemă, conducerea I.M.D. ne-a relatat că ia în considerare mai multe soluții. Astfel, ar fi posibilă organizarea reparării materialului didactic la sediul școlilor prin deplasarea unor ateliere autopurtate ale I.M.D., sau organizarea în toate regiunile, pe lîngă unele școli profesionale (eventual, în viitor, pe lîngă unele licee industriale) a unor secții de reparații ale I.M.D. Soluția asupra căreia conducerea întreprinderii accentuează însă cel mai mult este organizarea la nivelul regiunilor de ateliere de reparație a materialului didactic încadrate cu doi trei specialiști, instruiți în cadrul unui curs de perfecționare la I.M.D. și care să se deplaseze după un program special în școli pentru efectuarea diferitelor reparații. În același timp I.M.D. se angajează să furnizeze piese curente de schimb atit acestor ateliere de reparații, cit și direct școlilor chiar în cadrul truselor cu prizînd unele aparate ce vor fi livrate. I.M.D.-ul își propune de asemenea să organizeze în fiecare regiune laboratoare model, în cadrul cărora specialiștii I.M.D. și profesorii cu o bună pregătire de specialitate să facă periodic demonstrații cu privire la mînuirea și întreținerea diferitelor aparate.

„Intre politețe și conștiință profesională“

Articolul „Intre politețe și conștiință profesională”, apărut în nr. 827 al „Gazetei învățămîntului”, semnală o serie de lipsuri în pregătirea la matematică a absolvenților claselor I—IV de la Liceul nr. 2 din Pitești.

Analizînd situația predării matematicii la aceste clase, direcția liceului a constatat, așa cum ne relatează într-o scrisoare, că deficiențele semnalate în articol se datoresc, între altele, insuficienței preocupării a comisiei metodice pentru ridicarea nivelului predării, aplicării nejudicioase a sistemului de notare, insuficienței legăturii cu părinții elevilor etc. Pentru înlăturarea acestor deficiențe, conducerea liceului a sporit numărul asistenților la orele de matematică predată la clasele I—IV și a dat elevilor lucrări de con-

trol pentru a constata gradul lor de pregătire și a luat măsuri în vederea îmbogățirii și aprofundării cunoștințelor lor. În același timp, s-au inițiat schimburi de experiență între învățători, popularizîndu-se cele mai bune metode de predare a matematicii la clasele I—IV. De asemenea, s-au luat măsuri pentru intensificarea activității comisiei metodice și pentru aplicarea riguroasă a normelor sistemului de notare, astfel încît să nu li se acorde elevilor note mari în acord nejustificat. S-a stat de vorbă și cu părinții elevilor, cărora li s-a arătat că ajutorul pe care îl acordă copiilor lor nu trebuie să constea în a le rezolva problemele și exercițiile, ci în a supraveghea rezolvarea corectă a acestora.

MONUMENTE ALE NATURII PATRIEI

de cei care obțin rezultate mediocre în condițiile mai sus menționate? Fără îndoială că da. Mai întii, pentru că ei nu pot constitui „probleme” în sensul celor de mai înainte; în al doilea rînd, pentru că și activitatea pedagogică va fi cu totul diferită. Într-adevăr, dacă elevul „mediocru” muncește cu sîrguință și seriozitate, dacă face tot ce poate pentru a-și îndeplini obligațiile școlare, ce rost are să-i punem în față exigențe la care nu poate răspunde? Efectul ar fi opus celui urmărit. În loc de a se îndrepta, el ar fi descurajat și demobilizat în urma unei asemenea intervenții. Ceea ce este indicat în acest caz este sădirea încrederii în forțele proprii, sprijinirea fiecărui pas înainte pentru temeinica sa consolidare etc. Așa dar, nici față de elevul mediocru în adevăratul înțeles al cuvîntului nu adoptăm o atitudine fatalistă, ci dimpotrivă, mobilizăm toate forțele colectivului pedagogic și ale familiei pentru a obține continua perfecționare a capacităților sale de muncă.

Totul este de a privi această sarcină cu realism și cu simț de răspundere. Profesorului nu i se poate imputa nimic pentru rezultatele la învățătură ale acestui elev, dar lui îi revine răspunderea pentru valorificarea maximă a resurselor intelectuale și morale ale acestuia. Nu rareori se constată că din rîndurile elevilor care fac pași mărunți înainte și se prezintă, la un moment dat, cu rezultate mediocre, dar de- pînă o muncă încordată pentru însușirea cunoștințelor, se desprind cu timpul (de-a lungul anilor școlarițtii) adevărate valori care depășesc uneori pe cei care inițial au manifestat posibilități și perspective promițătoare, dar, din diferite cauze, nu s-au realizat. Acest lucru să nu fie talmăcit ca pledoarie

pentru mediocritate, ci pentru înțelegeră științifică față de ritmul diferit în care se dezvoltă fiecare individualitate în diferite etape.

Și în evoluția elevilor buni sau foarte buni pot interveni discontinuități (momente, etape) cînd capacitatea de muncă scade (îndeseabi la vîrsta pubertății), nici dezvoltarea acestora nu este totdauna continuu ascendentă, ci poate fi contradictorie (cu „căderi”, reveniri etc.). Ce înseamnă un tratament pedagogic corespunzător pentru acești elevi? Înseamnă atenție, încurajare și sprijin multilateral în dezvoltarea aptitudinilor, a capacității de muncă. Profesorul trebuie să simtă, să „întuiască” ceea ce se întimplă cu elevul în fiecare moment, să-i acorde sprijin pentru depășirea dificultăților la timpul potrivit, să fortifice și să consolideze ceea ce este pozitiv, să contribuie la dezvoltarea lui pe această cale. A sugera copilului cu aie anumite calități înseamnă a i le cultiva — aceasta este o indicație extrem de valoroasă, după părerea noastră, în orientarea muncii cu elevii. Măsurile necesare trebuie stabilite de la caz la caz, cu perspectiva clară a posibilităților și cu utilizarea întregii game de mijloace și procedee didactice și educative.

Aspectele prezentate arată cit este de variată și de diferențiată această „lume” a elevilor cu rezultate mediocre la învățătură. De fapt, este categoria cea mai complexă, care pune cele mai dificile probleme în fața pedagogului.

Rezolvarea acestor probleme presupune — Analiza amănunțită, nu numai cantitativă (stătică) și de suprafață (limitată la luarea în considerare numai a rezultatelor), ci calitativă, care să ducă la delimitarea aspectelor caracteristice, a cauze-

lor specifice, la stabilirea modalităților adecvate de acțiune pedagogică. Modul cum se analizează în fiecare școală aspectele concrete ale problemei este hotărîtor pentru justa orientare a colectivului pedagogic.

— Realism, consecvență și stăruință în munca pedagogică cu elevii „mediocri” cu perspectiva clară a evoluției acestora.

— Continua stragere a elevilor „mediocri” în rezolvarea diferitelor sarcini școlare în cadrul colectivului respectiv, imbinată cu stimularea și educarea intereselor de cunoaștere ale acestora, a dragostei față de învățătură, cu cultivarea trăsăturilor pozitive ale voinței și personalității.

— Exigență continuă, ascendentă, și rațională față de munca elevilor, imbinată cu autoexigența cadrelor didactice față de nivelul realizării tuturor sarcinilor pedagogice.

— Crearea unui climat de încredere și optimism pedagogic atit în rîndurile colectivului pedagogic, cit și în rîndurile elevilor, imbinat cu evitarea oricărei grabe, a oricăror exagerări, concluzii pripite, unilaterale etc.

— Colaborarea permanentă și concretă a tuturor factorilor (profesor, diriginți, părinți, organizație de tineret) ce pot contribui la rezolvarea problemelor.

În rîndurile de față am abordat doar unele aspecte, considerate de noi importante în momentul de față, ale „mediocrității” în școală. Problema este însă mult mai complexă și necesită o analiză multilaterală, care să valorifice experiența pozitivă a școlii noastre.

Lector univ. V. RADULIAN
Institutul pedagogic de 3 ani
Bacău

La cercul de aeromodel de la Casa pionierilor din Roman

Adunările sindicale trimestriale

O dată cu încheierea trimestrului II, pe agenda de actualitate a organizațiilor sindicale din școli au fost înscrise lucrările de pregătire și organizare a adunării sindicale menite să analizeze munca din perioada anterioară și să-i mobilizeze pe membrii de sindicat la eforturi sporite în ultima etapă a anului școlar.

După cum se știe, adunările sindicale trimestriale dezbate probleme legate de activitatea profesională a membrilor de sindicat, de modul în care se desfășoară acțiunile culturale, ca și de măsura în care se traduce în viață sarcinile privind asigurarea condițiilor de muncă și de viață ale oamenilor școlii. Atunci când adunările sunt bine pregătite, cînd discuțiile purtate de membrii de sindicat au un caracter concret, cînd se fac, pe baza analizei aprofundate a muncii, propunerii bine gândite, adunările trimestriale au o deosebită importanță pentru ridicarea la un nivel mai înalt a activității organizațiilor sindicale din școli.

„Eficiența adunărilor sindicale trimestriale, ne spune tovarășa Veronica Onescu, responsabilă grupei sindicale de la Liceul nr. 25 din Capitală, este determinată de buna ei pregătire, înțelegînd prin aceasta nu numai măsurile strict organizatorice, ci, mai ales, orientarea în conținut a acestor adunări. Aceasta înseamnă, de pildă, ca din multiplele probleme care se ridică în activitatea profesională a membrilor de sindicat, referatul ce urmează să se prezente în adunare să rețină și să analizeze pe cele mai actuale și importante. În scoala noastră, în etapa actuală o bună parte din preocupările cadrelor didactice se leagă de pregătirea elevilor din clasele a VIII-a și a XI-a pentru examenele de absolvire și maturitate. De aceea adunarea sindicală pe care o pregătim va examina o serie de probleme privind modul în care pot și

trebuie să fie sprijiniți profesorii care asigură pregătirea elevilor din aceste clase. În mod concret ne-am gândit ca în etapa finală a anului școlar să-i descongestionăm de sarcinile care nu se leagă direct de această preocupare.

Biroul grupei sindicale va pune, de asemenea, în dezbaterile adunării o serie de probleme legate de eficiența muncii educative, de rolul pe care îl are în această direcție exemplul personal al educatorului. Fiește, aceste probleme vor fi ilustrate cu exemple concrete, din care să rezulte în mod convingător conștientizarea că stilul de muncă al profesorului, comportarea lui influențează în cea mai mare măsură stilul de muncă și comportarea elevilor.

Aș vrea să subliniez că asemenea probleme, ca și altele pe care nu le-am menționat aici, desigur formează obiectul atenției noastre în referat, nu au fost incluse în mod întâmplător. Ne-am oprit la ele întrucît de bună lor rezolvare depinde în primul rînd mobilizarea membrilor de sindicat la îndeplinirea în cît mai bune condiții a tuturor sarcinilor ce le revin pe linie profesională în ultimul trimestru.

Un alt grup de probleme care se vor dezbate în adunările sindicale este cel referitor la activitățile culturale destinate membrilor de sindicat. „Ne-am gândit, ne spune tovarășul Marin Ciușcă, responsabilul cultural din comitetul sindicalului învățămînt din orașul Fălticeni, să îndrumăm organizațiile sindicale din școli pentru a folosi adunările sindicale trimestriale în scopul dezbaterii acțiunilor culturale-educative care urmează să se desfășoare în etapa finală a anului școlar. Acestea vor fi intrucîtva diferite de cele organizate în perioada anterioară. În primul rînd, se va acorda o mai mare atenție sprijinirii acțiunii de documentare a cadrelor didactice în

problemele specifice încheierii anului școlar. Apoi, ne propunem să intensificăm acțiunile culturale-sportive, să organizăm mai multe excursii etc. De reținut că toate acestea vor trebui să aibă un caracter recreativ, să asigure cadrelor didactice, aflate într-o perioadă de intense eforturi intelectuale, posibilități de odihnă, de relaxare.

„In adunările sindicale trimestriale se vor discuta și unele probleme privind munca de asigurări sociale — ne-a spus tovarășa Iulia Gheorghiu, vicepreședintă a comitetului sindicalului învățămînt din orașul Teucu. Referatele nu vor face în acest domeniu un simplu bilanț al activităților desfășurate, ci vor urmări mai ales să dezbate problemele care se ridică, în scopul unei mai bune soluționări în viitor. Se vor pune în discuție, de pildă, probleme privind crearea celor mai bune condiții de muncă în etapa finală a anului școlar, ca și unele măsuri menite să preîntîmpine eventualele îmbolnăviri de sezon.

„Pentru comitetul sindicalului, desfășurarea în condiții bune a adunărilor sindicale trimestriale în grupe reprezintă un prilej de ridicare a nivelului activității acestora — ne-a spus tovarășul George Diaconescu, președintele comitetului sindicalului învățămînt din raionul 1 Mai. Comitetul sindicalului nostru sprijină pregătirea adunărilor, acordînd un ajutor concret la întocmirea referatelor, astfel încît acestea să pună în discuție problemele cele mai însemnate ale activității sindicale. Desigur, membrii comitetului sindicalului vor participa la aceste adunări, iar după ținererea lor vor examina măsurile ce se impun pentru sprijinirea organizațiilor sindicale din școli în vederea unei contribuții sporite la întreaga muncă a membrilor de sindicat.”

LA BIBLIOTECA CENTRALĂ PEDAGOGICĂ

În ultima perioadă, Biblioteca centrală pedagogică, a primit prin achiziții și schimburi curente cu instituțiile culturale din străinătate, o serie de lucrări interesante din domeniul pedagogiei, psihologiei pedagogice, educației, didacticii etc.

Iată cîteva din aceste lucrări: **Prokofiev A. V.**: Programirovanoe obuceniye. Programirovanie ucebnykh. Mașini dlea obuceniia (Învățămîntul programat. Mașinile pentru învățămîntul programat. Mașini pentru instruire). Moskva, Ministerstvo oboroni SSSR 1965. (II 34 299) *) **Lehmann Ottokar**: Das Experiment in Geobesonderer Berücksichtigung der allgemeinen physischen Geographie in der 9 Klasse (Experimentul în predarea geografiei în clasa a IX-a). Berlin, Volk und Wissen, 1964. (III 34, 746)

Lucrarea cuprinde: principii generale teoretice de folosire a experimentului în predarea geografiei, se referă la poziția metodică a experimentului în predarea geografiei, la particularitățile pregătirii tehnico-organizatorice a experimentului geografic, la unele probleme metodice de bază cu privire la experimentul geografic folosit în cadrul lecției. Se dau exemple de lecții pentru folosirea experimentului geografic.

*** Handbook of Research on Teaching. A Project of the American Educational Research Association. Edited by N. L. Gage. (Manual de cercetare asupra predării. Proiect al asociației americane pentru cercetări pedagogice. Sub redacția lui N. L. Gage) Chicago, Rand McNally, 1965. (II 35, 128)

După o serie de orientări teoretice, lucrarea tratează probleme de metodologie cu privire la cercetarea predării și prezintă cercetări asupra diverselor clase și discipline de învățămînt.

Soubiran, Giselle, B. Mazo, Paul: La réadaptation scolaire des enfants intelligents par la rééducation psychomotrice (Readaptarea școlară a copiilor inteligenți prin reeducare psihomotrică). Paris, Edition Doyn, 1965. (III 35, 520)

Autorii abordează aspecte ale situației reeducării psihomotrice în terapia psihopedagogică, prezintă scopurile reeducării, se referă la reeducarea în grupe și în ședință individuală.

*) Cîtrele din paranteze reprezintă cotele de bibliotecă ale lucrărilor respective.

Mentione

UNIUNEA SOVIETICĂ

În orașul Celeabinsk a avut loc, nu de mult, deschiderea solemnă a școlii pentru tinerii cosmonauți, înființată din inițiativa Comitetului orașenesc al Comsoloului și a conducerii școlii militare din localitate. Aici învață peste 50 de tineri, recrutați dintre elevii claselor a IX-a de la școlile din Celeabinsk. Ei sînt frunziși la învățătură, deosebit de activi în viața obștească, pasionați după aviație și cosmonautică.

Cursurile, cu durata de 2 ani, au loc duminică. Elevii studiază baza aviației, ca și teoria și practica zborurilor cosmice. După terminarea școlii de zece ani, și concomitent, a cursurilor școlii pentru tinerii cosmonauți, absolvenții vor fi primiți cu prioritate în instituțiile de învățămînt ale aviației.

R. P. POLONĂ

În prezent, preocuparea de bază a oamenilor de știință din domeniul pedagogiei din R. P. Polonă o constituie metoda de predare „pe probleme”, diferită de metoda expunerii cunoștințelor de către profesor.

Lecțiile decurg cam în felul următor: tema care urmează a fi studiată este împărțită de profesor în probleme separate pe care elevii trebuie să le elaboreze singuri, obținînd răspunsuri la întrebările puse amănunțit. Totalul răspunsurilor duce la o concluzie încheiată și elevii își dau pe deplin seama datorită căror factori s-a ajuns la această concluzie, ce volum de cunoștințe este necesar pentru înțelegerea temei.

Clasa este împărțită în două grupe, dintre care una învață cu profesorul, iar alta cu un fel de „mașini de învățat”. Fiecare elev din această grupă are o mașină, însă toți lucrează la aceeași problemă. Mașina nu are nimic comun cu mașinile pentru controlul cunoștințelor utilizate în prezent în S.U.A. și experimentate în Uniunea Sovietică. Este o cutie mică în care se află un rolou cu hirtie înfășurată pe el. Pe fișia de hirtie sînt tipărite o serie de probleme și de informări. Elevul întoarce roloul și la cunoștința de probleme în cursul lecției, adică în timp de 45 de minute, el trebuie să rezolve, cu ajutorul mașinii, cîteva probleme. Acestea sînt astfel elaborate încît gradul lor de dificultate crește treptat. Ultima problemă încheie un anumit ciclu tematic — de pildă, la istorie, o perioadă istorică. Apoi se trag concluziile, pe care elevii le analizează împreună cu profesorul. Este de remarcat că nu toate temele prevăzute în programe pot fi studiate cu ajutorul mașinii. De aceea grupa „cu mașini” învață și cu profesorul, participînd la lecțiile care se desfășoară însă tot după principiile predării pe probleme.

Grupa de elevi care învață cu profesorul studiază același material ca și grupa „cu mașini”. La anumite intervale de timp, profesorii controlează cunoștințele înșușite de elevii celor două grupe, comparînd gradul de însușire al materialului.

S-a ajuns, pe marginea acestui experiment, la unele constatări interesante. S-a observat astfel că elevii care învață cu ajutorul mașinilor își însușesc materialul studiat de două

ori mai repede decît la o lecție tradițională. Elevii claselor experimentale, știind că trebuie să învingă singuri greutățile care se ivesc pe parcurs, lucrează mult mai activ. Cercetările au arătat că volumul cunoștințelor lor depășește cu cel puțin 20% volumul de cunoștințe pe care îl au elevii din clasele tradiționale. Nota medie de apreciere a cunoștințelor la unele discipline în clasele experimentale a crescut cu o unitate. În școlă a scăzut în mod considerabil repetenția.

Rezultatele obținute i-au îndemnat pe experimenterii să caute noi procedee de lucru. Folosind metoda de studiu pe grupe, descriasă mai sus, ei au trecut la organizarea lecțiilor în cabinete pe obiecte. Lecțiile sînt completate cu proiecții de filme, cu discuții, cu excursii, cu întreceri pentru cea mai bună rezolvare a problemelor etc.

Paralel cu experimentările practice, oamenii de știință din Comitetul pentru științele pedagogice și Academiei de științe din R. P. Polonă au început revizuirea structurii disciplinelor din planul de învățămînt. Ei selectează problemele esențiale, elimină capitolele de prisos, precum și noțiunile și definițiile mai puțin însemnate, cu scopul de a înlesni justa folosire a noilor metode de predare.

R. F.

GERMANĂ

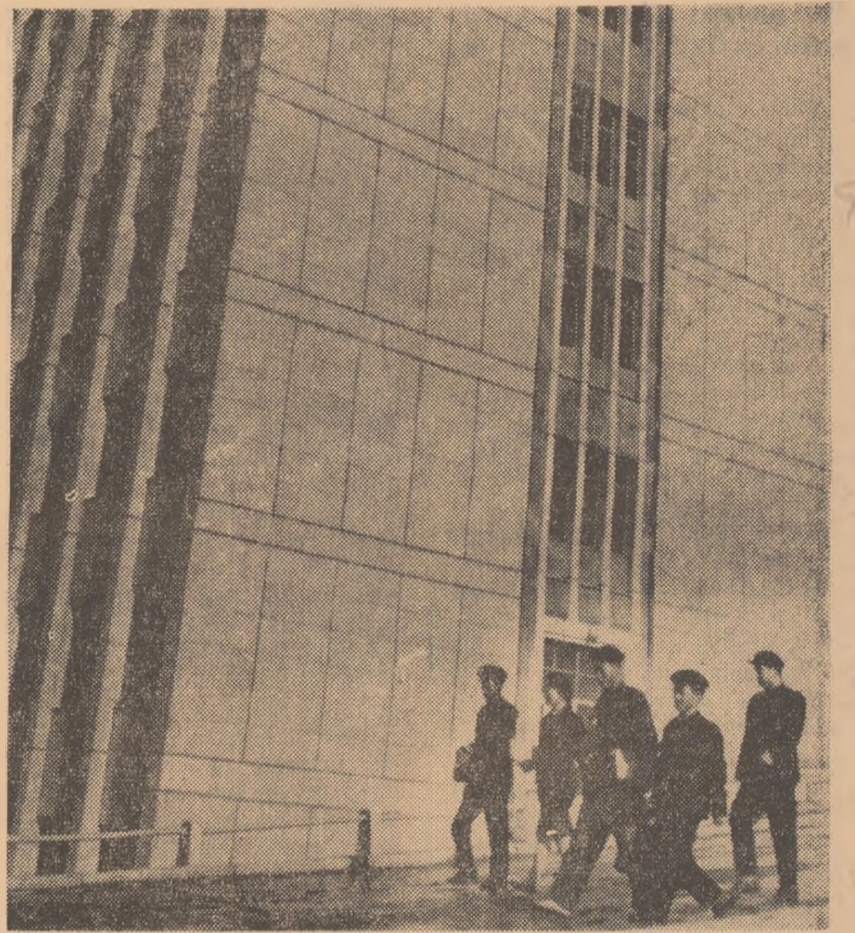
Sub influența dezvoltării vertiginuoase a „creierilor electronici” și ca urmare a lipsei de profesori, a început și în Republica Federală Germană o vie discuție în jurul folosirii în școli a mașinilor de învățat. O firmă vest-germană oferă de acum o mașină de învățat la prețul de 3.200 mărci.

Funcția acestor „profesori automați” care desigur nu pot înlocui în întregime pe pedagogi, ci constituie doar un auxiliar, este aceea de a intensifica ritmul predării și de a face mai pregnant, cu ajutorul unor mijloace simple, cunoștințele învățate. Părerile pro și contra mașinilor de învățat îi preocupă îndeaproape și pe pedagogii vest-germani. În permanență au loc congrese de specialitate și simpozioane pe această temă. Esența discuțiilor se referă la următoarele aspecte: „profesorii automați” trebuie în primul rînd să lucreze absolut sigur și să fie bine programați. Cu cît mai necomplicate apar, la prima vedere programele, cu atît mai multă muncă se ascunde în ele.

Fără îndoială că învățămîntul este astfel simplificat. Specialiștii nu trec însă cu vederea nici dezavantajele. Se arată astfel că în timp ce profesorii se străduie din todeauna să-i obișnuască pe elevi să nu răspundă întrebărilor fragmentar, ci prin fraze coerente, mașina de învățat utilizează exact metoda contrară și se mulțumește cu răspunsul corect.

Chiar acest exemplu dovedește că pînă și în veacul mașinii de învățat „profesorul uman” este indispensabil. Totuși, vii și mai ușor pentru el, cîci va putea controla mai comod progresele elevilor, va putea organiza din cînd în cînd discuții în legătură cu cele învățate și va putea lucra cu un număr mai mare de elevi decît pînă acum.

Pedagogii vest-germani cred că principalul dezavantaj al lucrului cu mașina, care cere uneori subîmpărțirea materiei în peste 2000 de fragmente, constă în faptul că, chiar dacă elevul își însușește într-un timp record anumite cunoștințe, la vârsta de 20 de ani el nu va fi totuși în stare să citească o carte de peste 100 de pagini. Elevii ar putea acumula multe cunoștințe, dar ei ar pierde însușirea de a înțelege prin propriul lor efort un text mai greu, nepregătit dinainte.

Grup de studenți în fața noii clădiri a Universității Kim Ir Sen din Phnien — R. P. D. Coreeană.

Didactica — domeniu de creație

(Urmare din pag. 1)

moderne audio-vizuale iese din empirism, omogenitate și formalism. Didactica, și chiar metodele obiectelor de învățămînt se diversifică în mod uimitor. Cunoașterea fenomenelor și lucrurilor în condițiile naturale de dezvoltare cere, pe lîngă perfecționarea metodelor de învățămînt, și perfecționarea formelor de organizare a activității în procesul de învățămînt. Tipologia lecțiilor, excursia și vizita, legătura cu practica, caracterul aplicativ al cunoștințelor, accentul pe formarea și consolidarea deprinderilor, folosirea largă a unor forme cît mai variate și atrăgătoare de activitate, a inițiativii și activității independente și creatoare a elevilor — fac din didactică un domeniu al activității vii, de căutare și înnoiri necontenite, cer din partea învățătorilor și profesorilor spirit creator și pasiune.

Acțiunea de raționalizare a activității instructiv-educative își a proprie tot mai mult mijloacele pe care i le pun la îndemîna cercurile științei moderne — instruirea programată, mașina de învățat.

Toate acestea arată cît de cuprinzătoare și complexă este problema optimizării eficienței învățămîntului pentru a corespunde volumului sporit de cunoștințe și deprinderi, exigențelor formării personalității omului societății actuale. Orientîndu-se deopotrivă spre modernizarea conținutului învățămîntului, la metodele lui, print-un apel larg la mijloacele tehnice audio-vizuale și urmînd maximum de efecte sub aspectul educativ-formativ, această problematică face din didactică un domeniu al creației și înnoirilor, solicită multilateral atenția și eforturile atît ale pe-

dagogilor practicieni, cît și ale cercetătorilor în domeniul pedagogiei.

Ne-am referi, ca ilustrare, la o direcție de investigație și acțiune creatoare extrem de interesantă și utilă pentru accelerarea și optimizarea eficienței învățămîntului. Este vorba de cunoașterea și folosirea rațională în procesul de învățămînt a experienței cognitive a elevilor, a efectelor educative generale, și îndeosebi intelectuale, pe care experiența de viață și mijloacele de informație modernă le au asupra posibilităților elevului de a asimila cunoștințe și de a-și forma deprinderi. Datorită mai multor factori — între care nivelul cultural al părinților, sistemul de mijloace create de societate (educația preșcolară, jucării, parcuri pentru copii etc.) și îndeosebi mijloacele tehnice moderne de informație (radio, cinematograful, televiziunea etc.) — crește rapid experiența cognitivă a elevilor — curiozitatea, interesul de cunoaștere, spiritul de observare, inventivitatea, capacitatea de gîndire, de interpretare, de înțelegere, de exprimare corectă — constituind o bază a percepției apreciable de la care trebuie să pornească și pe care trebuie să se sprijine asimilarea cunoștințelor și formarea deprinderilor.

O regulă elementară a didacticii, formulată de multă vreme, precogniza ca, în însușirea cunoștințelor noi, să ne întemeiem pe cunoștințele anterioare ale elevilor și să facem mereu legătura cu acestea. Aplicarea în domeniul didacticii actuale a aceleiași reguli elementare presupune atitudinea creatoare a învățătorului și profesorului pentru a descoperi la copil și a utiliza optim această experiență cognitivă în întregul proces de învățămînt, la fiecare disciplină și chiar la fie-

care lecție. Această realitate modifică sensibil dimensiunile și importanța procesului metodic. Se cere utilizarea rațională și cu cele mai adînci efecte a acestui fond, atît în transmitere, verificare, consolidare, cît și în aplicarea cunoștințelor înșușite, în diferite tipuri de lecții și în diferite verigi ale fiecărei lecții. Aceasta cere însă din partea pedagogului nu numai pregătire și tact, dar și atitudine creatoare.

Înnoirea didacticii și atitudinea creatoare în procesul de învățămînt reclamă o pregătire corespunzătoare a personalului didactic în licee pedagogice, institute pedagogice și universități, în activitatea de perfecționare. Modernizarea predării și realizarea unei eficiențe optime a învățămîntului în condițiile sporirii continue a volumului de cunoștințe și deprinderi ce trebuie înșușite de către elev se poate realiza cu profesori pregătiți în condiții de studiu teoretic cu mijloace moderne și aplicații practice, asemenea aceluia care se cer înfăptuite de acștia. În această direcție se orientează astăzi preocupările și munca de formare a viitorilor profesori.

Adevărat domeniu de creație, didactica solicită astăzi mai mult ca oricînd colaborarea strînsă și contribuția substanțială nu numai a pedagogilor, ci și a unor specialiști din alte domenii: psihologie, cibernetică, matematică etc., pentru elaborarea științifică a problemelor complexe ale procesului de învățămînt și pentru pregătirea unui personal didactic care să lucreze creator.

Correspondența

Iosif Mathe — Simleul Silvaniei

Schemele pe care le propunem pentru recapitularea cunoștințelor de fizică sînt judiciose întocmite și fără îndoială că își pot atinge scopul. Reținînd ideea dv., am propus Editurii didactice și pedagogice să analizeze o eveniment special destinat muncii proprii din clasă a elevului, ni se par nimerite cu condiția, așa cum ai subliniat și dv., de a constitui elemente de activizare și stimulare a muncii elevului și de a nu-l supraîncăca. Justa lor dozare depinde de măsura învățătorului.

Prof. Maria Cîlcu — Belinț, Lugoj
Am luat cunoștință cu satisfacție de preocupările manifestate de învățătorii și profesorii din raionul Lugoj în domeniul muncii politico-culturale în rîndurile tărînilor cooperatiste. Conștientizarea la care vă referiți, organizată la Belinț sub îndrumarea Comitetului raional P.C.R. Lugoj, este de natură să întărească efortul lucrătorilor din învățămînt pe această linie, să-i ajute în îmbunătățirea continuă a activității lor obștești.

Prof. Ion Vasilache — Tirnăveni
Sîntem într-un tot de acord cu dv. că volumul și calitatea cunoștințelor fie-

cărui elev trebuie să fie apreciate nu după păreri prestabilite și subiective, ci numai în funcție de pregătirea lui reală. Fiește că un elev bun poate să fie notat cu patru atunci cînd nu învață, după cum un elev în general slab poate primi nota zece dacă face dovada că și-a însușit la nivel maxim cunoștințele predate. Oscilațiile pe „verticală” între notele mici și cele mari sînt rezultatul mai multor factori: sîrghișta la învățătură, capacitatea individuală, starea sănătății, complexitatea capitolului care se studiază etc. De aceea considerăm perfect valabilă afirmația dv. că elevul nu trebuie să fie „abonant din oficiu” la nota zece sau „condamnat” la nota patru.

I. Marțolea — Stîrbași, raionul Fălticeni
Măsurile pe care vi le propunem cu privire la îmbunătățirea predării obiectului „Agricultura” — îmbogățirea conținutului lecțiilor prin folosirea materialelor Congresului Cooperativelor Agricole de Producție, legarea mai strînsă a studiului teoretic de munca practică din ca-

drul cooperativei agricole locale etc. — vor contribui, de bună seamă, la ridicarea nivelului de pregătire al elevilor în această direcție. Considerăm îndreptățite cerințele dv. cu privire la îmbunătățirea calității manualelor de agricultură și la întărirea controlului și îndrumării muncii profesorilor de specialitate.

Este meritorie, pe de altă parte, activitatea dv. pentru elaborarea unei monografii a școlii în care lucreți. Pentru obținerea unor îndrumări cu privire la interpretarea datelor culese este bine să vă adresați specialiștilor de la Facultatea de istorie a Universității din Iași.

Ioan Nadișan — Cavnic
Aspectele pe care ni le relațiți în legătură cu activitatea cercului de biologie din școala dv. sînt interesante. Fără îndoială, o astfel de activitate largă — așa cum spuneți dv. — orizontul științific al elevilor, le dezvoltă deprinderile practice, îi familiarizează cu munca de cercetare, contribuie la formarea concepției materialiste despre natură și la cultivarea sentimentului de dragoste față de patrie.